

Defensarem l'Estatut!

Segurament, si tractéssim d'establir quin és el tret específic que diferencia un líder polític d'un que no ho és pas, el que separa de veritat les persones inqüestionablement excepcionals de la resta, la majoria ho tindriem clar: el coratge i la decisió que mostra en els moments fonamentals. Aquell coratge que li permet destacar-se per damunt de tots els altres, que el converteix, sense necessitat de proposar-s'ho, quasi en un escollit. En un far resplendent enmig dels més foscos tràngols. Aquell que guia la nau quan la tempesta amenaça de fer-la naufragar i tots al seu voltant dubten i s'esmunyen a la sentina. Un líder és aquella persona que és seguit perquè sap el què ha de fer i, sobretot, com ho ha de fer.

És, per damunt de tot, aquell que és sempre al lloc on ha d'ésser. Aquell que es manté serè i avança, encara amb major vigor, quan tots els altres tremolen s'aturen i se submergeixen en una mar de confusions i indecisions que els bloqueja i els paralitza. Aquell que es mostra segur quan els altres vacil·len. Aquell que es manté dempeus quan tots els altres s'agenollen, cauen o s'ensorren. En síntesi, és justament aquella persona que no falla mai quan no pot fallar.

No cal dir que és justament el que el nostre país li cal, quan tot sembla trontollar. Quan un grapat de magistrats nomenats a dit, desacreditats, il·legítims, caducats i ben poc comprensius han decidit esborrar d'un cop de ploma els desitjos i esperances d'una nació sencera. D'una nació que aquests ínclics i infal·libles guardians de l'ordre, la unitat – de la patria *in saecula saeculorum* “indissoluble” – i la llengua universal comuna ni tan sols tenen la mínima delicadesa d'admetre que sigui definida com a tal en la reserva asèptica del preàmbul...

En un instant com el que estem vivint –en l'instant nefast que ens toca malviure– on quants que habiten ben lluny imposen el seu criteri arcaic, desfasat, immobilitista, restrictiu i gasiu a la majoria dels que vivim a casa nostra, negant-se en banda a acceptar-nos com som i com volem ésser, l'empenta i el guiatge d'un líder és més necessari que mai. Un líder que sàpiga dir i fer allò que la majoria de la societat –que és la que de debò importa– vol que digui i que faci. Un líder sòlid, sense nuances de cap mena, que encarni i defensi l'evident voluntat de la ciutadania.

Per aquest motiu, no podem sentir-nos més satisfets i orgullosos quan el carismàtic, vigorós i sempre decidit José Montilla, amb la seva embranzida messiànica habitual, assegura que “El PSC defensarà l'Estatut aquí i a tot arreu on estem representats i tenim responsabilitats. Defensarem l'Estatut, tot l'Estatut i res més que l'Estatut!”.

A banda de demanar-nos a quin Estatut es refereix –a l'aprovat pel 90 % dels representants del Parlament?, al que patí el “ribot harmonitzador” del camarada Alfonso Guerra?, al que han li·liputitzat els excelsos i generosos membres del Tribunal Constitucional?– ja podem sospirar, alleujats. L'experiència recent ha evidenciat que ho podem deixar en les seves mans: si ho els socialistes catalans ho segueixen fent com fins ara, d'ací a quatre dies ja no caldrà que ens en preocupem més...

És clar que, si li cal ajuda, potser podria demanar-li un cop de mà al seu cap major, Rodríguez Zapatero, aquell fidel complidor que garantí que “aprovaria l'Estatut que sorgís del Parlament...! Si l'amic dels catalans, aquell que prometia que si guanya el PSC, guanya Catalunya”, no se n'acaba de sortir, sempre pot demanar ajuda a Enrique Múgica, el *Defensor del Pueblo* que compartí amb el PP la satisfacció i el privilegi de presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut!

divendres, 9 de juliol del mxx

© Cesc Serrahima 2o1o

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

